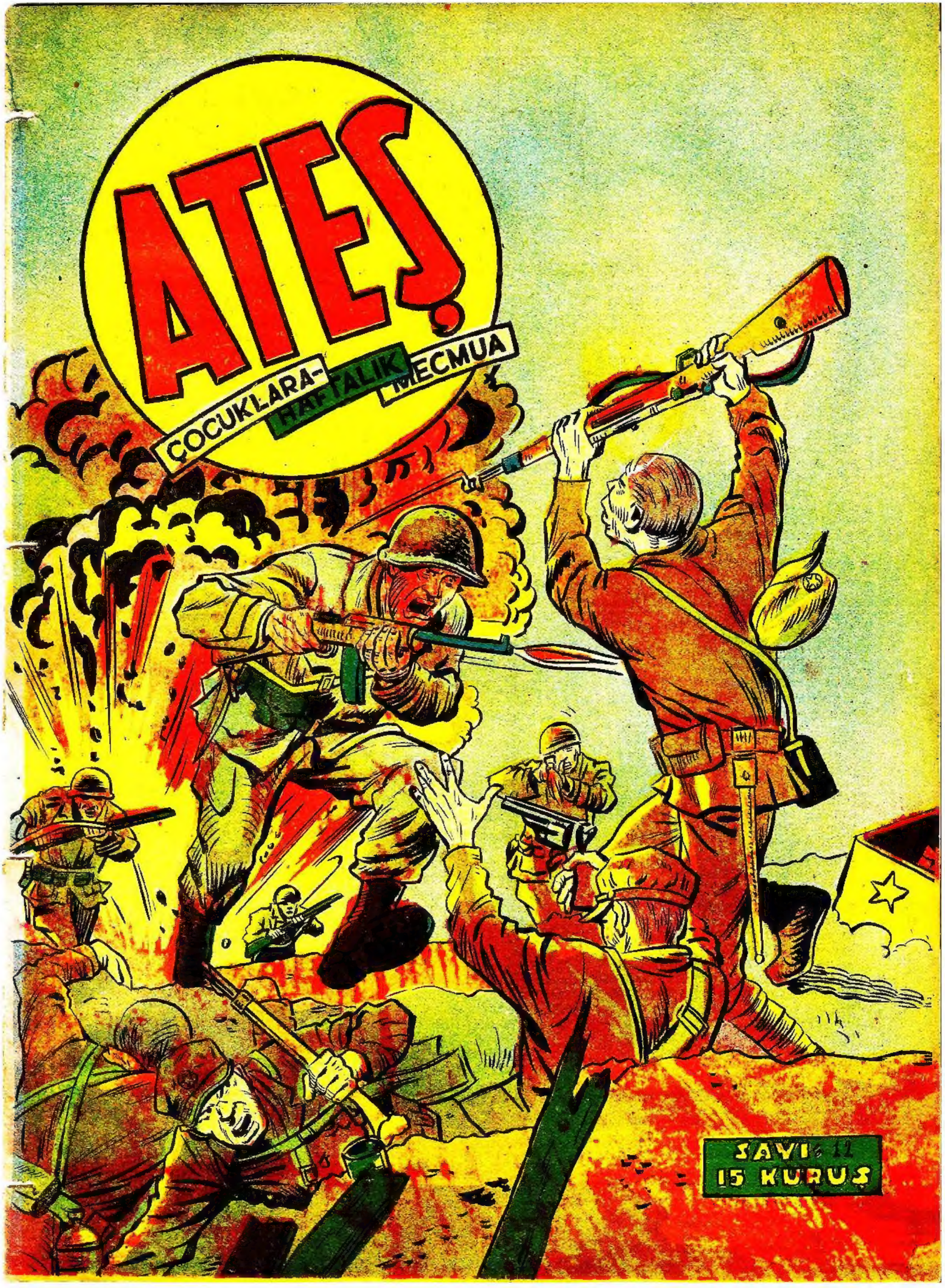
ATEŞ!
ÇOCUKLARA-
HAFTALIK
MECMUA
SAYI: 11
15 KURUŞ

Japon Oyunu

Cava'da bulunan büyük tüccar Minjer Vanderbild, ayni meslekte bulunan Japon Şiko'ya fena halde sinirleniyordu. Sarı tacir, onun işlerini bozmak ve müşterilerini dağıtmak istiyordu. Daima neş'eli ve dürüst bir adam olan Holandalının son zamanlardaki asabiyetinin sebebini muhakkak surette bu olayda aramak lâzımdı. Minjer, gece gündüz düşünüp, sarı adamın plânını nasıl bozabileceğini tasarlıyordu.

Bir kaç hafta evvel Şiko, mütebessim bir çehre ile Holandalıyı ziyaret etmiş ve ona, bir şehirde iki büyük mağazaya lûzum olmadığını söyleyip, dükkânına 10.000 gulder teklif etmişti. Vanderbild, sarı adamın bu teklifine gülmüş ve onu kovmuştu. Mağazası en aşağı 20.000 gulder kıymetinde ve bütün şehirde bir tane idi.

Fakat sekiz gün evvel Japon, Holandalının mağazası karşısında yeni bir dükkân açmıştı. Beyazın elinde bulunan bütün malları o da getiriyor ve yüzde on tenzilâtla satıyordu. İyi kalpli Vanderbild, fiatlarını indirmekten başka çare bulamadı.

Holandalı bu ana kadar, azalan kârından başka hiç bir zarar görmemişti. Yalnız, artık ırkdaşlarından alışveriş eden Japon müşterilerini kaybetmiş bulunuyordu. Maamafih, bütün Avrupalılar ve fiatlarını, rakibi ile ayni vaziyette tuttuğu için Malaya'lılar, Papuas'lar ve Çinliler onun dükkânına geliyorlardı.

Fakat o sabah Japon, fiatlarını yüzde on daha indirmişti. Bu vaziyet karşısında Holandalı da rakibinin hareketini taklit etmek mecburiyetinde kaldı.

Vanderbild, sarı adamdan nefret ediyor ve ona mütemadiyen belâ okuyordu. Fakat insanın her arzusu yerine gelmediği için, zavallı Vanderbild, işin sonunu bırakmayıp, rekabete devam ediyordu. Elinde bulunan servete göre, altı ay müddetle mallarını zararına satabilirdi. Sarı adam, onunla nasıl olsa başa çıkamıyacaktı.

Minjer, bunları düşündüğü esnada, mütebessim çehre ile Şiko göründü ve bir kaç hafta evvel yapmış olduğu teklifi tekrarladı. Bu küstahlık, Holandalıyı çileden çıkardı. İş bununla da kalmadı. Japon, gayet sakin bir sesle:

— Maalesef, mağazanıza şimdi artık 6.000 gulder verebilirim, dedi. Çünkü dükkânımı tanzim etmek için hayli para sarfettim ve...

Vanderbild, yer yüzünde mevcut bütün nezaket kaidelerini ayaklarının altına alarak, sarı adamı kapı dışarı etti. Fakat bu vaziyet Japona dokunmamış olacaktı ki, sokağa çıkınca tebessüm etti ve bir kaç defa eğilip, nezaketle selâm verdikten sonra, dükkânına girdi.

Sarı adamın yaptığı bu hareketten sonra Vanderbild, onu batırmağa karar verdi ve bütün mallarının fiatlarını indirdi. Fakat ertesi gün, Japonun fiatları, kendi fiatlarından daha düşüktü. Holandalı fena haled hiddetlendi. Netice itibarile, rakibi gibi o da fiatlarını indirmek mecburiyetinde kaldı.

Bundan sonra, bir kaç gün müddetle iki mağaza nın fiatları ayni şekilde kaldı. Holandalı vaziyetten memnun görünüyordu. Kendi kendine "Sarı şeytanın nefesi kesiliyor artık! Evet, insan bir malı uzun müddet zararına satamaz!" diye söylenıyordu.

Vanderbild, ellerini oğuşturarak bunları düşünürken, mağazaya Malezyalı bir müşteri girdi. Malezyalının çirkin, sarıya çalan kahverengi çehresi, Minjer'e tamamen yabancı geldi. Adam, bütün ipekli kumaşları gözden geçirdi; bir çok yiyecek seçti ve bunlardan büyük miktarda sipariş etti.

Ansızın Holandalı, sokağın ortasına bir sürü Çinli, Malezyalı, Hintli ve Papuaslının toplanıp hayretle mağazaya baktıklarını gördü. Hay Allah, yine ne oluyordu acaba?

Vanderbild, mallarını gözden geçirmekle meşgul bulunan müşterisini dikkatle tetkik etti ve hemen sırtından soğuk bir ter boşandı. Bir anda oynanan oyunu farketti. Malezyalının alnında, korkunç cüzzam hastalığının alâmeti olan derin bir hat görünüyordu.

Holandalı hemen tabancasını çıkardı; sarı adama ve onun dokunduğu mallara temas etmemeğe çalışarak Malezyalıyı, dükkânı terketmeğe mecbur etti. Hasta tereddüt ettiği için, Vanderbild havaya bir el ateş etti. Sarı adam koşarak mağazayı terketti. Sokakta duran halk, hastadan kaçmak için etrafa dağıldı.

Evet, artık dükkânı kapatmak zorunda idi. Hiç kimsenin ondan alış veriş etmiyeceği muhakkaktı. Bir hastanın, mallarına el sürdüğünü gören yüzlerce insan vardı. Yarım saat sonra bütün şehir bu vak'adan bahsedecekti.

Holandalı düşünceye daldı. Artık mahvolmuştu. Mağazası, malları bir gulder bile etmezdi. Fakat şu sarı şeytan, her şeyi hazırlamış olan Şiko, bu mücadelede galip meydânde kalmamalıydı.

Cüzzamlıyı dükkâna kasden gönderenin bu sarı şeytan olduğunu nasıl ispat edebilirdi? Şimdi başka silâhlarla mücadeleye girişmek icap ediyordu. Bunlar da zekâ ve hile olacaktı.

Vanderbild, bu kararı verdikten sonra, rakibinin dükkânına gitti ve Şiko'nun yazıhanesinin önündeki koltuğa oturdu. Sol elile, ateşe hazır bir vaziyette bulunan tabancasının kabzasını tutuyordu.

Sarı adamın gözleri, korkunun tesirile büyümüştü. Holandalı ağır ağır konuşmağa başladı:

— Şiko, uzun zaman düşündükten sonra karar verdim.. Satıyorum!

Minjer, bunları söyledikten sonra, sağ elini sarı adama uzattı. Japon, bir kaç adım geriledi ve başını salladı.

Holandalı da ayağa kalktı ve elini indirmeksizin Şiko'nun üzerine yürüdü. Rakibinin cüzzamlıya dokunduğunu zanneden Japon, müthiş bir korkunun tesirile kekeledi:

— Satın alırım.. Fakat.. Yalnız iki bin verebilirim..

— Ne dedin, iki bin mi? Yirmi bin; yoksa...

— On bin..

— Yirmi bin.. Yoksa elini sıkarım ve...

— On beş bin..

— Yirmi binden bir gulder aşağı olmaz!

(Devamı 11 nci sayfada)

****

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi

15 Kuruştur.

YIL 1 — CİLT: 1 — SAYI: 12
10 ARALIK 1952

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZİM ÜNVERDİ
Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

****

SON GÜREŞ

GÜZEL BİR HİKÂYE ★ ÇEVİREN: A. AVNİ

Luiz Goyen, çalışmış, çok çalışmıştı. Bu sebepten muvaffak olmuştu. On sekiz yaşında boğalara muhafızlık etmeğe başlamıştı. Büyük müsabakalar için saklanan, sert adaleli, alev gözlü, kuvvetli, güzel boğaları otlatıyordu.

Birdenbire bu yakından tanıdığı cins hayvanlarla boy ölçüşmek arzusunu duydu. Bir gün bir yetiştiricinin dikkatini çekti. Onunla konuştu ve Luiz ona hülyasını söyledi. Bir torero, yani boğa güreşçisi olmak, güzel sırmalı ipek elbiseler giymek istiyordu.

— Fakat, bu mesleğin pek tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?

— Boğaları tanırım, beni korkutamazlar!

Yetiştiirci, delikanlının kesin kararını öğrenince, alıp götürdü. Onu himaye etti. Kendisine yardımda bulundu. Böylece küçük çoban, İspanyada herkesin alkışladığı büyük bir metador, yani boğa güreşçisi oldu.

Bugün Luiz Goyen, Malaga şehrindeki önemli müsabakalara katılıyordu. Meydana gitmeden önce, Meryem Ana heykeli önünde eğilerek, hayatını korumasını niyaz etti.

Fakat kendisini sinirli hissediyordu. İlk defa olarak kalbinde bir üzüntü ile "çalışmağa" gidiyordu. Mücadele edeceği iki hayvanın pek yaman, pek tehlikeli olması, onun asla canını sıkmıyordu. Hayır, ama, birisinin ismi "Alfonso" idi.

Alfonso! Bu isim Luizin içindeki uzak hâtıraları kamıldatıyordu. Hayatını kazanmağa başladığı yetiştirme çiftliğindeki küçük sığırtmacın hayali gözlerinde canlanıyordu. Boynuzlarının sürmeğe başladığını hisseden küçük boğaların dört nala koşuştuğunu tekrar görüyordu.

Alfonso! Bu, gelin elbisesi kadar beyaz bir dana idi. Goyeni görünce ona doğru koşar, atının karnı altından geçerek eğlenirdi. Sonra birdenbire durur, delikanlıya bakarak, sanki şöyle demek isterdi:

— Hıh, ben büyük olsaydım...

Luiz, onu okşar, şımartırdı. Bu küçük, beyaz boğayı çok seviyordu.

İşte güreşeceği hayvan bu Alfonso idi. Kılıcının öldürücü darbesi altında, bitkin bir halde Alfonso'yu yere yıkacaktı.

Uşak gelip onu çağırdı; halk sabırsızlıkla bekliyordu. Bir kaç dakika sonra meydana girdi.

İlk hayvanı kolayca yere yıktı. Bu zafer üzerine şiddetle alkışlandı.

Ondan sonra kısa bir sessizlik anı oldu. Sonra seyirciler tekrar şiddetli bir alkışa başladılar. Çünkü Alfonso meydana bırakılmıştı. Luize doğru koştuğu zaman olduğu gibi, yine gururlu ve canlıydı. Işıktan gözü kamaşmış bir halde bir kaç saniye meydanın ortasında durakladı.

Az sonra o alçakça ve kanlı ameliye başladı. Alfonso'nun boynuna keskin kargılar saplandı. Bunlar, lûzumsuz işkence âletleriydi. Hayvanı daha çok azdırmak için kargıların saplarındaki bezleri tutuşturdular. Mızraklar, Alfonso'nun beyaz, güzel gövdesine batırıldı. Hayvancağızın temiz ve parlak pöstekisi kanlarla lekelendi.

Fakat boğa, Luizin kendini öldüreceği anda bile kuvvetini muhafaza ediyordu. Luiz hançerini nişanladığı sırada titriyordu. Bu yüzden silâhı omuzuna isabet ettiremedi. Hayvan, içgüdüsü ile, bu geciken darbeyi savuşturdu.

Uzaklaşırken, Luizi yere devirdi. Bütün kudretini son bir gayretle topladı. Boynuzlarını indirerek, yerdeki adamın üzerine yürüdü.

Luiz:

— Alfonso! Alfonso! diye bağırdı.

Heyecanla seyreden kalabalık, bu anda boğanın birdenbire başını kaldırdığını gördü. Saldırmak için geri çekilmiş olan hayvan, ancak bir kaç metre uzakta durabildi. Fakat sık adımlarla Luize doğru yürüdü.

— Alfonso! Benim Alfonsom!..

Boğa, eski arkadaşına, azarlar gibi baktı. Sonra kuvveti bitmiş bir halde dizlerinin üstüne çöktü. Hüzünlü bir sesle böğürdü; sallandı ve kendisini bir yanı üzerine bırakıp, olduğu yere yığıldı. Artık hiç kımıldamıyordu.

O zaman, meşhur boğa güreşçisi Luiz'in yaşlı gözlerle hayvanın kanlı ağzını, burnunu öpücüklere boğduğu, yüzünü boynunu okşadığı görüldü.

Ertesi gün gazeteler, meşhur boğa güreşleri yıldızının, bu kanlı müsabakalardan öğrendiğini, böylece meslekine veda ettiğini bildirdiler.

Alfonso'ya gelince; taze çayırlıklarda daha uzun yıllar yaşadı. Eskisi gibi, arkadaşı Luiz Goyen, büyük matador, her gün onu görmeğe geliyordu.

İkisi de küçüklüklerinin mes'ut günlerini tahayyül ediyorlardı. O güneşli, eğlenceli günleri.. Küçük sığırtmaç, çayırlarda dört nala koşuyor, genç beyaz boğa da yanında zıplıyor, atının altından geçmekten hoşlanıyordu.

Ah! O günler artık çok geride kalmışdı. Güreş meydanındaki karşılaşmalarının korkunç hâtırasını silmek için de, daha çok zaman geçmesi lâzımdı. Bu kötü hâtıra, gençliklerinin neş'eli bahar günleri üzerinde bir kara bulut gibi dolaşıyordu.

SON

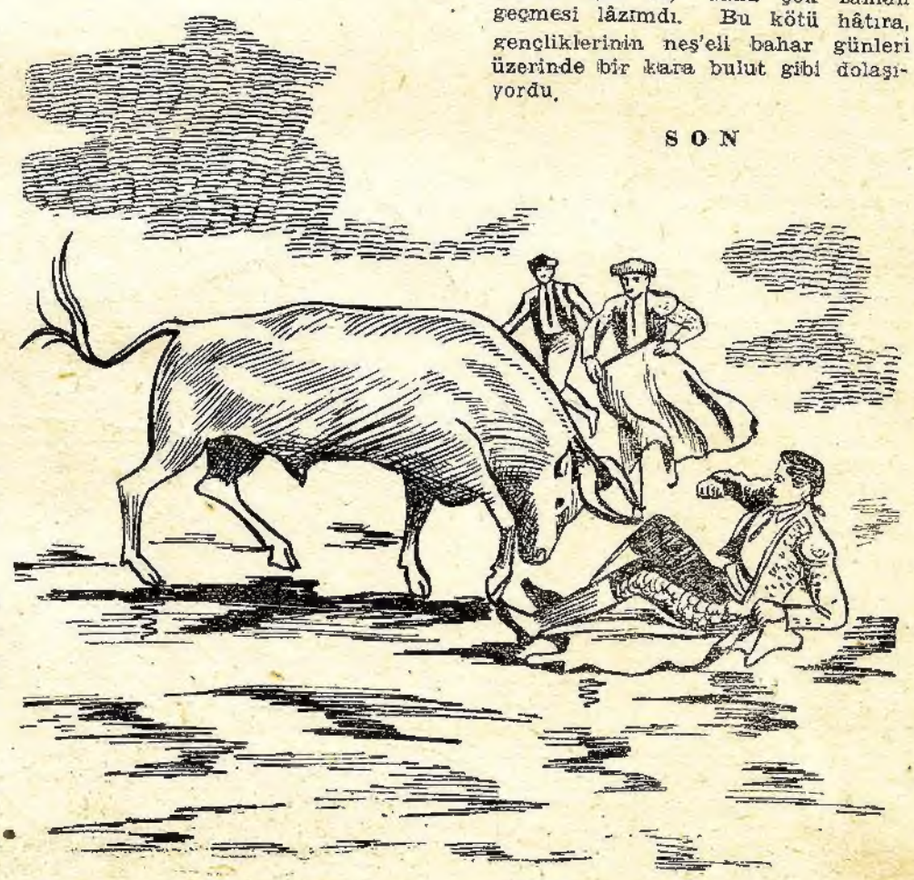

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Binanın deniz üstündeki yalı kısmı tahtadan ve tamamile eski Boğaziçi mimarisine göre yapılmıştı. Geride ve korunun içindeki uzun kuleli köşkler betondandı, garip asma köprüden demir merdivenlerle yalı kısmına bağlıydılar.

Bu bina, uzaktan bir fabrikaya benziyordu. Büyük ve küçük o kadar kapısı vardı ki, Mehmet Rıza yalının etrafını dolaştıkça, burada tarassutun ne kadar güç olacağını anlıyordu. Bir çok notlar aldı. Muhtelif cihetlerden binanın krokisini çizdi. Sonra bir kahveye oturarak, yeni tarassut plânını yaptı.

Telefonla memurları oraya getirterek, hepsine tarassut noktalarını bildirdi; yeni talimatlar verdi ve Cihangirdeki evine dönerek arka üstü yatağına uzandı.

Akşam yemeğini yine erken yiyerek Ahududu sokağına gelmişti. Ridvayların evi etrafında on dakika kadar dolaştı. İçerde hiç bir ışık ve hayat eseri yoktu. Arkadaki Koca Ağa sokağına tekrar girdi. Evin etrafında, yerden iki buçuk metre kadar yüksek ve yıkık, kepenkleri parçalanmış, gayet eski bir dükkânın çatısını teşkil eden taraçaya benzer bir boşluk vardı.

Mehmet Rıza, etrafına bakındıktan sonra, bir sıçrayışta buraya çıktı ve hemen yüzükoyun kapanarak, sürüne sürüne, bir çöp yığınının yanındaki tek kanatlı alçak kapının önüne geldi. Kısa bir muayeneden sonra, bu kapının içerden sürgülü olduğunu anladı ve alt kat pencerelerinin demir parmaklıklarına basarak, ikinci kat pervazına çıktı.

Bir ayağı ile üç, dört santimetre genişliğinde bir taş çıkıntısının üstünde duruyor ve bir eliyle duvara mıhlı kısa bir demir çubuğa tutunuyordu. Bir kolu ve bir ayağı havada idi. Gayet tehlikeli ve zor bir vaziyette duruyordu.

Ancak bir kaç saniye bu halde kalabileceğini ve muvazenesini kaybederek yere düşüp, bin parça olmak tehlikesi bulunduğunu düşündü. Elini pencereye uzattı, kapalıydı. Bu vaziyette açmak kabil olmadığına göre, cama bir yumruk savurdu. Büyük bir şangırtı koptu. Mehmet Rıza dirseği ile, kırılan camları düşürdükten sonra, bir kolunu içeri soktu ve bereket versin ortadan yana doğru açılan çifte kanatlı pencerelerin kulpunu çevirdi.

Bu vaziyette vücudu o kadar gerilmişti ki, ayağı taş pervazdan kurtulmak üzere idi. Mehmet Rıza, açılan pencereden balıklama kendini içeriye attı. İsabet ki, yumuşak bir halının üstüne düşmüştü.

Hemen ayağa kalktı ve cep fenerini yakarak, bulunduğu odayı gözden geçirdi.

Burası bir salondu. Yaldızlı koltuk takımlar parlıyordu. Kuyruklu bir piyanonun üstünde, duvara gömülen zavallı kızın yağlı boya büyük bir portresi asılmıştı. Mehmet Rıza bu resmi görünce, bedbaht bir ailenin haremine girmiş olmaktan mütevellid, vicdan azabına benzer bir hisle hemen salondan dışarı çıkmıştı.

Evin içini baştan aşağı hızla dolaştı. Gariptir ki, hiç bir odanın kapısı kilitlenmemişti. Belki Rumelihisarına taşınacak bazı ufak tefek eşyaları daha olduğu için, ertesi gün tekrar buraya uğramağa niyetleri vardı.

Mehmet Rıza birer birer bütün odalara girip çıktı. Madam Ridvayın, zavallı Kivellinin, deli kızın, uşakların ve hizmetçilerin odalarını sür'atle, fakat çok ince bir dikkatle gözden geçirdi.

Belçikalıya ait olması lâzım gelen ve içinde bir bavul bulunan odada fazlaca kaldı. Bütün dolaplar boştu. Mehmet Rıza, küçük ve hususî bir maymuncukla bavulu açtı ve içinde yalnız Aleksandr Ru ismi bulunan bir kartvizitten başka hiç bir şey bulamadı.

Garip şey.. Demek Belçikalı bu odaya gelmişti.. Fakat bavulunun muhteviyatı ile beraber bütün eşyasını alarak, çıkıp gitmiş.. Ne zaman gelip, gitti?.. Tarassut memurları onu niçin görmemişlerdi?

Mehmet Rıza, Belçikalının odasında bir kartvizitten başka hiç bir şey bulamayınca, deli kızın odasına tekrar çıktı. Orada, bir masanın üstünde, biraz evvel gördüğü bir defteri tekrar gözden geçirdi. Çocukça bir sürü resimler; boyunları bir tek çizgiden ve başları iğri büğrü mustatillerden ibaret develer, eşekler, kümes hayvanları, arka arkaya 20-25 sahife dışardan ve içerden otomobil resimleri, başka bir sahifede her biri bakla tanesi büyüklüğünde hiyeğrolif yazısına benzeyen şekiller..

İlk bakışta insana, canı sıkılan bir insanın, bir çocuğun karalamaları hissini veren bu defterden hiç

bir şey anlamadığı halde, Mehmet Rıza, günün birinde manâ çıkarabileceğini düşündü ve defteri kıvırarak cebine soktu.

Sonra evi, iki defa daha baştan aşağı, taraçasına, kömürlüklerine varıncaya kadar dolaştı. Mahzene kadar girdi. Orada da şarap fıçılarından ve eski içki şişelerinden başka hiç bir şey yoktu.

Bütün evin içinde eroin yapılması ve satılmasına ait hiç bir eser, hiç bir işaret, hattâ en ufak bir şüpheyi kımıldatacak küçük bir emare bulmak mümkün değildi.

Bu araştırması boşa çıktıkça Mehmet Rıza, bir gece evvel Yani'nin bütün söylediklerine hak veriyordu: "Evet, bu işte uşaklarla Belçikalıdan başka hiç kimseden şüphe edilemez."

Mahzende bütün fıçıları yerinden oynatarak duvar diplerine, oyuklara ve şüpheli bütün çatlaklara baktı. Hiç bir şey bulamıyacağına tamamiyle emin olduktan sonra, mahzenin merdivenlerini ağır ağır çıkıyordu. Cep fenerinin ışık hüzmesi içinde yalnız dört köşe ucu görünen mahzenin demir kapısı şöyle bir sallanır gibi olmuştu. Hattâ Mehmet Rıza, taşa sürtülen bir demir sesi de işitti. Dışardan mahzenin kapısını mı kapıyorlardı?

Polis hafiyesi bir sıçrayışta altı, yedi basamak birden çıkarak hemen kapının kanadına yapıştı. Fakat bu sırada kalın demire çarpan fenerin küçük objektifi ve ampulü kırılmıştı. Mehmet Rıza kapıyı ardına kadar açarken, hızla uzaklaşan bir ayak sesi duyar gibi oldu. Silâhını doğrultarak sesin geldiği tarafa doğru koştu.

Aksi gibi cebinde kibrit de yoktu. Tamamiyle karanlıkta kaldığı için, ayağı bir yere takılmıştı. Yüzükoyun kapaklandı. Hâlâ kırık feneri ve tabancasını tutan iki eli de, mutfak olduğunu tahmin ettiği yerin taşları üstünde sıyrılarak uzanmış ve silâh parmakları arasından kaymıştı.

Doğrulmaya çalıştı; fakat biraz evvel silâhı tutan sağ elinin üstüne, demir ökçeli, gayet ağır bir ayağa benzeyen sert bir şey basmıştı.

Taşla demir arasında parmaklarının ezildiğini hisseden Mehmet Rıza, bağırmağa mecbur oldu. Aynı zamanda iki kuvvetli el, girtlağını sıkıyordu. İhtiyar polis hafiyesinin kafası şiddetle yere çarptı. Boynundaki iki elden biri çekilmiş, ceketinin üstünde dolaşıyordu. Bir anda öteki el de boğazından ayrıldı ve demir ökçe, elinin üstünden kalktı.

Mehmet Rıza doğrulmağa çalışırken, bir kapı sürgüsünün çekildiğini duydu. Fakat silâhını karanlıkta bulup ta ayağa kalkıncaya kadar, mutfak kapısı açılmış ve arkadaki taraçaması boşluğa bir gölge kaymıştı.

Mehmet Rıza da kapıdan çıktığı zaman, gölge çoktan dükkânın üstünden sokağa atlamış bulunuyordu.

İhtiyar polis hafiyesi, yüksekte durarak, nafile yere silâhını sokakta giden bir kaç gölgeye çevirdi. Hangisine ateş edecekti? Bu sevdadan vazgeçerek, sokağa atladı ve rastgele koştu. Gölge gözden kaybolmuştu.

Mehmet Rıza, Ağahamamı caddesine indi. Sağ elinden kanlar akıyordu. Serçe parmağının kemiği adamakıllı ezilmiş, öteki parmaklarının da derisi soyulmuştu. Hemen bir eczaneye girdi ve pansuman yaptırarak elini sardırdı. Bütün sağ kolu boyunca müthiş bir sancı duyuyordu.

Eczanede şöyle bir kendini yoklayınca, ceketinin sağ dış cebine soktuğu defterin alınmış olduğunu anladı. Birdenbire o karalamalar, o eciş bücüş acaip resimler, Mehmet Rızanın nazarında bir erkânıharbiye plânı kadar ehemmiyet kazanmıştı.

— Hay Allah cezasını versin! Hep şu musibet cep feneri yüzünden!.. diye mırıldanıyordu.

Öfkesinden başına kan çıktı. Şakakları ve alnı zonklıyarak o kadar ağrıyordu ki, elinin acısını ona unutturdu. Rahat etmek için hemen eve gitmekten başka çare göremiyordu. Cihangire doğru hızla yürüdü.

Salonda gene ışık vardı ve belki de karısı gene radyo çalıyordu.

Mehmet Rıza, ilk defa olarak karısı ile kendi arasındaki yaş ve seviye farkına içerledi. Halden anlayan, görgülü ve yaşlı bir hayat arkadaşı yerine, tasasız ve şuh bir kadının bulunuşu, insanın bir şişede ilâç aradığı zaman lâvanta bulması kadar can sıkıcı bir şeydi.

Mehmet Rıza apartmandaki dairesine girince, hizmetçi ona:

— Misafir var, demişti.

Polis hafiyesi şaşaladı ve kekeledi:

— Mi... Misafir mi?..

Saat on bire geliyordu. Esasen geceleri işe ait ziyaretlerden başka hiç bir misafir kabul etmeyen Mehmet Rıza, hizmetçinin yüzüne hayretle bakmıştı.

Kadın, beyefendinin şapkasını alarak portmantoya asarken, alçak sesle:

— Evet, dedi. Hem de salonda hanımefendiyle dans ediyor!

— Hanımın akrabası olan mı?

— Hayır, sizin tanıdığınız imiş!

Mehmet Rıza hızla koridoru geçerek salona girdi. İçeri adımını atar atmaz, şaşkınlığından evvelâ sendeledi, sonra donakaldı:

Cingöz! Cingöz Recai! Serseri!

Kâfir serseri; kollarının arasına karısını almış, dansediyordu.

Mehmet Rızayı görünce, iki kolunu da açtı ve onu kucaklamak için koştu:

— Vay!.. Üstad.. Rıza.. Rızacığım! Sen ha.. Sen!.. Nerelerdesin, iki gözüm?.. Arsen Lüpen İstanbula geldi diye bizim pabucumuz.. O ne?.. Elin sarılı?.. Bir kaza mı atlattın? Yoksa eroincilerle muharebeden mi geliyorsun?.. Vah üstadım!.. Gel, seni kucaklıyayım!.. Kaç sene var görüşmiyeli?.. Zeyrek vak'asındanberi değil mi?

Mehmet Rıza, kendisini kucaklıyarak öpmeğe çalışan Cingözün kollarından kurtulmağa çalışıyordu. Bu çabalama esnasında, vaziyetini tâyine de uğraştı: Karısının önünde bu serseriye karşı nasıl bir tavır takınacaktı? Hemen ellerine kelepçe mi geçirmek lâzım gelir? Ne yapmalı? Kovmalı mı? Polise telefon mu etmeli?..

İçine doğan iki zıt his gene ayaklanmıştı: Öfke ve sevinç.. Sevinç ve öfke!.. Sevinç: Zira ne de olsa Mehmet Rıza, bütün zabıta hayatının en büyük mücadele zevklerini onun şiddetli olduğu kadar, cazip ve sevimli düşmanlığına borçlu değil mi?

KUR'AMIZA KATILACAK OKUYUCULARIMIZA

İlk on sayımızda okuyucularımız arasında yayınladığımız "yanlış bulma" müsabakamıza iştirak edeceklere bir ay müddet veriyoruz. Bu bir ay içinde, yani 15 Ocak 1952 tarihine kadar bu 10 yanlış bulup müsabakamıza katılan okuyucularararasında kur'a çekilecek ve azananlar isimlerile ilân edilecektir.. Okuyucularımıza başarı ve iyi şanslar dileriz.

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

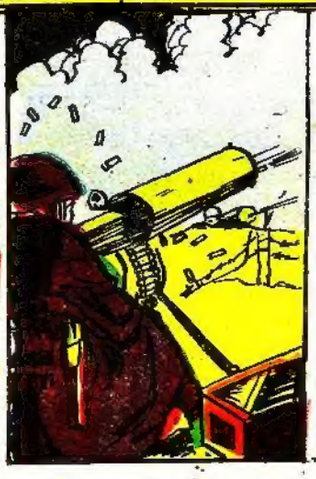

İLK HUCUM PÜSKÜRTÜLDÜ. DUSMANI KARŞILAMAK İÇİN AYAĞA KALKIYORUZ.. BELKİ SAVAŞIN SONU... BELKİ HENÜZ BAŞLIYOR....

VAHŞİ HAYVANLARDAN FARKIMIZ YOK. DÖĞÜŞMÜYOR, KENDİMİZİ MAHVOLMAK TEHLİKESİNE KARŞI MÜDAFAA EDİYORUZ...

HÜCUM PÜSKÜRTÜLDÜ. AÇLIĞIMIZI GİDERMEK İÇİN ÖTEYE BERİYE SALDIRIYORUZ.

DOĞRUSU FRANSIZLARI DA BU ZİYAFETE DAVET ETMELİYDİK!.

ÇÜNKÜ BİR ŞEYLER YEMEMİZ LAZIMDI.. MEVZİLERİMİZE DÖNDÜK. BULABİLDİKLERİMİZLE KARNIMIZI DOYURMAĞA ÇALIŞTIK!

HAVA SOUK. BEN NÖBETTEYİM. KUVVETİM KESİLMİŞ, HATIRALARA DALIYORUM.

AKLIM EVİME GİDİYOR. KENDİMİ, SÖĞÜT DALLARI..

...ARASINDA OKULA GİDEN BİR ÇOCUK OLARAK GÖRÜYORUM. FAKAT UZAKTAN GELEN TOP SESLERİ BENİ UYANDIRIYOR...

NÖBETİ SENİNLEMİ DEĞİŞECEĞİZ DOSTUM. KARNIM DA ÖYLE AÇKİ!.

NÖBETİ ARKADAŞIMA DEVREDEREK MEVZİME GİDİYORUM. TEKRAR ESKİ HATIRALARA DALIYORUM...

-ARKASI VAR-

CESSUR KOVBOY BUJK JONES

ARKASI VAR

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

Pilot tayyaresine atlamıştı. Motörünü çalıştırarak, bir dakika sonra havalandı ve gözden kayboldu.

Şöför muavini, Halide bir elbise verdi:

— Bunu giyeceksiniz! dedi.

Halit elbiseyi giyerken, adam küçük bir çantadan bir şeyler çıkardı. Sonra bir fırça ile Halide yaklaştı:

— Yüzünüzde değişiklik yapacağım, dedi.

Halit gözlerini açarak, sert bir sesle:

— O ne demek?.. dedi.

— Sizi tanınmıyacak hale getireceğim!

— Ben böyle şey istemem!

Adam güldü:

— Büsbütün değişecek değilsiniz. Yine eski halinize geleceksiniz. Şimdi eski tanıyanlar görürse, tanınmıyacaksınız.

— Peki, yüzümü ne ile değiştirekceksiniz?

— Boya ile..

— Peki öyle ise, haydi yapacaksan yap!

Adam onbeş dakika uğraştı. Sonra Halide bir ayna verdi:

— Şimdi bakınız yüzünüze.. Kendinizi tanıyacak mısınız?

Harri, Halidi görünce, kahkaha ile gülüyordu. Halit de şaşırmıştı. Saki ile ilk karşılaştığında, ağzına geleni söyliyecek, bu casusluk işinden vaz geçecekti..

Şöför:

— Haydi, dedi. Vaktimiz kalmadı.

Harri ile Halit kamyonun içine atladılar.

* * *

İki günlük yorucu bir kamyon seyahatinden sonra, tkerar bir tayyareye bindiler. Halit yüzünü değiştiren adamdan ayrılırken, adam kendisine küçük bir şişe verdi ve:

— Bunu ılık suya katarak yüzünü yıkarsan, eski hale gelirsin, dedi.

Bu tayyare seyahati, Harri ile Halidi, binbir maceradan sonra Kore'ye getirmişti. Hem de Amerikan bölgesine.. Harri, Amerikan askerleri arasına girdiğini görünce deliye dönmüştü. On yaşında bir çocuk gibi hoplıyor, önüne gelen askerin boynuna atılarak, şapur şupur öpüyordu.

Askerler:

— Ne oldun? Ne oluyorsun? diyorlar, Harri hiç birine cevap vermiyordu.

Halit durgundu. O, Türk kuvvetleri arasına gitmek, eski komutanlarını görmek için can atıyordu.

Harriyi bir kenara çekti:

— Harita senin yanındadır değil mi?

— Tabiî..

— Öbür kâğıtlar da bende.. Bu kadar mühim bir nesneyi neden hâlâ bizden almadılar?

— Ben artık bunları düşünmüyorum. Kendi milletimin arasına vardım ya.. Bir daha ne Saki dinlerim, ne de Maki..

Halit de dudaklarını buruşturarak:

— Benden de al o kadar, dedi.

Bu konuşma devam ediyordu ki, bir subay yanlarına yaklaştı:

— Nasılsınız arkadaşlar? dedi.

Harri ile Halit, bu yabancıyı süzmeğe başlamışlardı, Harri:

— O.. dedi. Saki.. Bu ne hal?

— Ben artık asker oldum!

Halide koştu ve onu öyle candan kucakladı ki, gözleri yaşarmıştı. Hattâ ağlıyordu bile:

— Halit, benim için çok büyük tehlikeler atlattın!

Halit:

— Senin için değil, milletim için.

Saki, tatlı gülümseyiş ile:

— Tabiî milletin için ama, benim yüzümden olmadı mı?

— Orası doğru..

— Haydi, haydi, saklama.. Biraz da benim hatırım için yaptın!

Kabul et de, benim de gururum kabarsın..

— Çok doğru, dedi. Moskovada bir şey yaptı ki, ölünceye kadar bunu unutmıyacağım.

— Ne yaptı, Harri?..

Harri, Halidin haritayı alıp çıktıktan sonra, unuttuğu telgrafı almak için geri döndüğünü öyle ballandıra ballandıra anlattı ki, Saki bile fenalık geçiriyordu:

— Haber aldım ama, dedi. Bu kadar tafsilât vermediler. Vah, vah.. Sahiden büyük bir cesaret..

Harri:

— Bu cesareti ancak bir Türk gösterebilir, dedi.

Saki, göğsünü kabartarak:

— Öyle olmasaydı, ben bu kadar dost olur mu idim? dedi. Sonra:

— Haydi çadıra gidelim.. Haritayı bekliyorlar, diye ilâve etti.

Harri sordu:

— Allahaşkına çok merak ettim. Bu harita o kadar mühim mi?

— Ne diyorsun? O kadar mühim ki..

— Ne var içinde, çok mu gizli?

— Gizli ama, senden saklayacak değilim. Çinin tayyare meydanları, elektrik santrallerinin yerleri, cephane yolları, belki daha fazla şeyler de var ama, o kadarını da ben bilmiyorum. Bu harita elimize geçer gezmez, bombardımanlar başlıyacak; Çin kuvvetlerinin bel kemiği kırılacak..

Harri, haritayı koynundan çıkarıp verdi.

Halit:

— Kornilof'un çekmesinde gördüğüm başka kâğıtları da aldım; belki işe yarar..

Saki yüzünü buruşturdu:

— Bunları almanı kim söyledi?

— Oradaki kadın.. Heda..

— Bir daha böyle şey yapma!

Halit şaşırmıştı:

— Nasıl şey? dedi.

— Senden istenmiyen şeyi.. Heda ne karışıyor? Başka bir şey istese idik, biz söylerdik. Bir casus, kendisinden ne istenirse onu yapar. Başka şeylere karışmaz!

Halit kızdı:

— Ben sizin casusunuz değilim! dedi. Bundan sonra istediklerinizi başkasına yaptırınız.

— Ne o, yoksa bizi bırakacak mısın?..

— Yaptıklarım kâfi.. Biraz da harp edelim.

— Senin harp müddetin bitti.. Çoktan arkadaşların Türkiye'ye dönüler.

— Başka kuvvetler mi geldi?

— Tabiî.. Komutan bile değişti.

— Kim? Tahsin Yazıcı gitti mi?

— Çoktan!..

Halit âdeta üzülmüştü:

— Beni hâlâ ölü biliyorlar.

— Merak etme, Evine haber gönderdik..

— Ne diye haber gönderdiniz?

— Hayattadır, Çinlilerde esirdir, yakında kurtarılacak diye.

Bir Amerikan hava generali Saki'nin yanına gelmişti. Saki:

— Her şey tamam generalim, dedi.

— Çok teşekkür ederim.

Saki, haritayı generale uzattı. Halide:

— Halit, dedi, Kabul edersen bir teklifim var sana..

— Ben, hiç bir teklif istemiyorum.

— Ama, evvelâ teklifimi dinle!

— Ne imiş?..

— Üçümüz bir aylık bir seyahat yapacağız.

— Saki ben de istemiyorum. Doğru Amerikaya gideceğim!

Harri de atıldı:

Saki:

— Amerikaya gidip, geçirdiğimiz macerayı yazacaksın öyle mi? dedi. Buna imkân yok. Bunları, ancak harp bittikten sonra yazabilirsin.. Hem yazsan bile gazeten basamaz, hükûmet mani olur.

Harri kızmıştı:

— Nasıl mani olurmuş?..

— Basbayağı mani olur..

— Olursa, ben de yazmam! Harp bitinceye kadar fotoğrafçılık yaparım. Burada sanatımı da unuttum. En kıymetli filmlerim kayboldu. Ben hayatımı ve şöhretimi onlarla kazanıyorum.

Saki, Harri'nin omuzlarını okşadı:

— Hiç merak etme, Senin kayıp olan filmlerin hepsi bizde.. Paraya gelince; Amerika hükûmeti sana en büyük para mükâfatı ve madalya verecek.. Bu para ile büyük bir köşk satın alabilirsin. Paran, namına bankaya bile yattı.

Harri bu habere çok sevinmişti:

— Sahi mi söylüyorsun?

— Neden yalan söyliyeyim? Bu hafta çekini alacaksın.

— Öyle ise ben de seyahati kabul ediyorum.

— Bunu Halide de kabul ettirmeni rica edeceğim. Nedense o, kadınların sözlerine ehemmiyet vermiyor.

Harri güldü:

— Türkler öyledir. Kadın sözüne ehemmiyet vermezler. Ama ben ikna ederim.

Halidinyüzü hâlâ asıktı. Birden:

— Saki, dedi. Müttefik kuvvetlere ne iyilikler yaptığını biliyorum ama, Ruslara da mühim haberler verdiğini gördüm. Bu ne demektir?

Saki bir kahkaha attı:

— Ne haberi verdim? dedi.

— Türk kuvvetlerinin, diğer müttefik kuvvetlerinin bulunduğu yerleri bildirmedin mi? Senin gönderdiğin tomarı Kornilof bana tercüme ettirdi.

— Onların hepsi sahte idi.

— Yalan.. Ben kan ile yıkanmış mektuplar gördüm.

Saki birden ciddileşti. Fakat sakin:

— Halit, dedi. Bunlar bir şey ifade etmez. Bunları, kendilerj için de çalıştığımı anlatmak için yaptım. Öyle yapmasaydım, bu haritayı elimize geçirebilir miydik? Sen de gözlerinle gördün, Moskova'da bile ne kadar adamlarımız var.. Onların çoğunu ben buldum, oralara ben yerleştirdim.

Halit, Heda'yı hatırladı:

— Acaba ona bir şey oldu mu? diye sordu.

— Oldu. Zavallı kadını hapse attılar. Belki de kurşuna dizecekler.

— Vah, vah.. İyi kadındı. Bana ne kadar yardım etti.

— Onun çok hizmeti vardır.

— Acaba benim geri dönmem mi buna sebep oldu?

— Tabii.

— Keşke dönmeseydim.

— Ne diyorsun Halit? O zaman hiç birimiz burada bulunmazdık.

— Peki, Kornilof ne oldu?

— O da öbür dünyayı boyladı.

— Ya Sonya?..

— Tabii o da.. Bizi en iyi tanıyan onlardı. Bir daha Moskova'ya gidersek, tehlike azalmış olacak.

— Bir daha Moskova'yı ancak rüyamda görürüm.

— Belli olmaz Halit.. İnsan hiç aklında olmayan şeylerle karşılaşır. Haydi, şimdi elbiselerini değiştir de hep beraber eğlenmeğe gidelim.

— Bana eğlence lâzım değil.. Beni Türk kuvvetlerine gönderiniz!

— O, bugünlerde biraz güç..

— Neden? Çok mu uzaktayız?

— Hayır. Fakat Tokyo'da işimiz var!

— Hem gezme, hem iş öyle mi?

— Canım iş dediğin bazı dostlarla tanışacağız.

(Devamı var)

MACERA PEŞİNDE

MANDRAKE

DARAN HİKAYESİNİ BİTİRDİ. MANDRAKE ONU UYANDIRDI..

UYAN DARAN..BANA HER ŞEYİ ÖNCEDEN SÖYLEYEBİLİRDİN...

KORKUYORUM!RAVAK ŞİMDİ SEGRİYONUN YANINDA

PEKİ ARTIK MÜCEVHERATINIZ DA KALMAMIŞTIR.

BU SIRADA ŞEHİRDEN UZAK BİR KONAKTA...

HAYIR! HAYIR!

SİZİN MÜCEVHERATINIZ DA VARDIR.

BANA MÜCEVHERLE-HEPSİNİ GETİR.YOKSA SİZİ HABER VERİRİM.

BUNLAR SON RAVAK!

İNANMAM!.MUHAKKAK BAŞKA VARDIR.

İNAN RAVAK BİR ŞEYİMİZ KALMADI. ARTIK.

RAVAK SEGRİYOYU TAKİBEDEP BİR ŞEYLER SIZDIRMAK İSTİYOR...

NANKÖR! BEN OLMASAYDIM ZİNDANLARDA ÇÜRÜYECEKTİN.

SİZ BİZİM MÜCEVHERLERİMİZİ DÜŞÜNDÜNÜZ.

POLİS SİZİ YAKALATANA MÜKÂFAAT VERECEK.

HAYIR! HAYIR! BEN KATİL DEĞİLİM!..

BOŞ YERE LİGRAŞIYORSUN. BÜTÜN DELİLLER ALEYHİNE!

SİZ BURADA BEKLEYİN. BEN SEGRİYOYU DIŞARIYA GETİRECEĞİM. DİKKAT EDİN.

DARAN SEGRİYOYU DIŞARI ÇAĞIRMAK İÇİN KÖŞKE GİRDİ...

-ARKASI VAR-

TUZAK

Sam Butler, vahşi bir kahkaha atarak, biraz önce boynuna kadar gömdüğü zavallı arkadaşına şunları söyledi:

— Buradan kimse geçmez. Fakat merak etme. Güneş batmadan vahşî köpeklerle kartallar seni bulacaklardır. Derdini onlara anlatırsın. Gerçi onlarla dertleşmek hoş bir şey değildir ama, ne yapalım, kısmetin böyle imiş.. Mukadderata boyun eğmelisin, Dik'ciğim!

Dik Person, yalvaran bir sesle:

— Ben sana ne yaptım Sam, dedi. Yalvarırım, beni öldür de, bu korkunç ve işkenceli ölümden kurtulayım. Düşün bir kere Sam.. Bunca yıllar arkadaşlık ettik.. İster misin topladığım bütün altınları sana vereyim.. Şerife de bir şey söylemem; yalnız bana kıyma, yalvarırım sana!

İri yarı, katı yürekli Sam, tekrar bir kahkaha attı:

— Nafile, boşuna yalvarma, dedi Kararımı verdim artık.. İkimizden biri ölecek! Çünkü topladığın altınlar ancak bir kişiyi geçindirebilir. Ben senden daha kuvvetli olduğum için, bu hak benim olacak. Şimdi karına gidip, ölüm haberini vereceğim. Belki ilerde, onunla evlenirim de.. Bankaya yatırdığın altınlar da benim olacak.. Ha.. Aklıma bir şey geldi. Mademki bunca yıllar arkadaşlık ettik diyorsun, şu halde sana karşı insafsız davranmıyacağım. İşte, tabancamı sana bırakıyorum.. Vahşi köpeklere karşı kendini müdafaa edersin. Hoşça kal!

Sam tabancasını, gömülmüş adamın görünen başının biraz ötesine atarak, atına atlayıp dörtnala uzaklaştı.

* * *

Güneş batmak üzere iken, boynuna kadar gömülen Dik, karşı tepeden iri yarı bir karaltının indiğini gördü. Canavarlar artık geliyorlardı.

Dik'in korkudan gözleri faltaşı gibi açılmış, buram buram terliyordu. Gözlerini kapatmak istediyse de muvaffak olamadı. Meçhul bir kuvvet, kapatmağa çalıştığı gözlerini açıyordu.

Vahşi köpek, gittikçe yaklaşıyordu. Projestörü andıran gözlerini, Dik'in gözlerine dikmişti. Dik, canavarın keskin ve sivri dişlerini görünce, artık her şeyin bitmiş olduğunu anladı. Gözlerini kapatarak, korkunç neticeyi bekledi.

Canavar, avını bir kaç kere kokladıktan sonra, pençesinin keskin tırnaklarile Dik'in altında derin bir yara açtı. Dik, can acısından tüyler ürperten bir çığlık attı. Vahşî köpek, çığlıktan ürkerek, bir kaç adım geri çekildi.

Bunun üzerine Dik, bir kere daha bağırdı. Vahşî köpek, homurdana homurdana uzaklaşarak, tepeye tırmandı. Tepenin üstüne vardığı zaman, ulumağa başladı.

Çok geçmeden iki canavar daha geldi. Uluyan köpekle birleştiler. Sonra koşarak, tepeden aşağı inmeğe başladılar..

Dik, bu sefer her şeyin bittiğini anladı, Tekrar korkudan gözlerini kapadı. Ve bu sefer köpekleri ürkütmek için değil, korkudan bir çığlık atarak bayıldı.

* * *

Dik'in karısı Mari, büyük bir sabırsızlıkla kocasının dönüşünü bekliyordu. Çünkü o, hiç bir zaman bu kadar geç kalmamıştı. Mari bunları düşünürken, kulübenin kapısı çalındı. Kapıya koşarak sevinçle bağırdı:

— Sen misin Dik, nerede kaldın?

Kalın bir ses şu cevabı verdi:

— Dik değilim, Sam Butler'im.

— Ne istiyorsun Sam? Kocam evde değil.

— Evet, biliyorum. Onun için geldim. Bugün kocanla madenden dönerken, haydutların baskınına uğradık. Kocanı öldürdüler. Ben ise, atımın sayesinde canımı kurtarabildim. Kapıyı aç ta, sana her şeyi anlatayım!

Mari, bu haberi işitince ağlamağa başladı. Otomatik bir hareketle kulübenin kapısını açtı. Sam, kapıdan girer girmez, demir gibi pençesile kadının boynunu yakaladı:

— Çabuk, kocanın biriktirdiği altınları bana ver! dedi.

Mari, boğuk bir sesle:

— Beni öldürsen bile vermem Bırak beni alçak! diye bağırdı. Kurt, yetiş, koş, kurtar beni!..

Fakat koca köpek, Mari'nin imdadına gelmedi. Bunun üzerine Mari tekrar bağırdı:

— Kurt, neredesin, koş, beni bu alçaktan kurtar!.. Yetişin, beni kurtarın, boğuluyorum! Dik, neredesin, ölüyorum..

O sırada bir alev görüldü; arkasından da bir silâh sesi işitildi. Ve o anda Sam, yere yıkıldı. Mari, kurtarıcısına şaşkın şaşkın bakarak mırıldandı:

— Dik, sen misin? Seni öldürmediler mi? Tak vaktinde yetişmeseydin, bu alçak beni boğacaktı. Binbir güçlükle topladığın altınları almak istiyordu.

Dik, sol elile karısını tutarak, yerden kalkmağa çabalayan Sam'a:

— Bana silâhını bıraktığın için çok teşekkür ederim Samcığım, dedi. Bu silâhla hem karımı, hem de Teksas halkını, dünyanın en alçak haydudundan kurtardın. Beni ölümün kucağına bırakıp gittiğin zaman, canavarlar geldiler. Fakat sadık köpeğim Kurt, yaşamaktan ümidimi kestiğim bir anda hızır gibi imdadıma yetişti. Müthiş bir boğuşmadan sonra, üç canavarın hakkından geldi. Sonra toprağı kazarak beni gömdüğün mezardan kurtardı. Koşa koşa buraya geldik. İkinci cinayetini işlemene engel olduğum için affını dilerim. Şimdi canını cehenneme yollamadan önce, Tanrıdan günahlarını affetmesi için dilekte bulun!

Sam, boğuk ve titrek bir sesle:

— Canımı bağışla, Dik! Ömrümün sonuna kadar sana sadık bir arkadaş olacağım, diye yalvardı.

Dik, sert bir sesle:

— Hayır, seni yaşatırsam, beni ve daha kim bilir kimleri öldürürsün.. Çünkü sen, sözünde durmayan bir alçaksın! Seni öldürmekle, insaniyete büyük bir hizmet yapmış olacağım!

Dedikten sonra, Sam'ın alnına nişan alarak tetiği çekti.

Sam, bir kere daha doğrulmak istedi. Fakat muvaffak olamadı. İkinci kurşun, onu yere mıhlamıştı bu sefer.

Mari, gömlerini yumdu. Hıçkırarak, kendini Dik'in kolları arasına bıraktı.. Dik, evvelâ Sam'a baktı Gözlerinde büyük bir nefretin izleri vardı. Sonra hıçkıran karısına baktı. Bu defa gözlerinde nefret yerine merhamet vardı.

Japon oyunu

(Baştarafı 2 nci sayfada)

Holandalı bir adım daha yaklaştı. Şiko inler gibi bir ses çıkardı:

— Pekâlâ, yirmi bin.. Kabul ediyorum..

— Anlaştık küçük.. Ben şimdi kontratı imzalar ve sen de imza edersin.

Korku içinde bulunan Japon, Holandalı ile temasa gelmemeğe çalışarak kekeledi:

— Siz söyleyin.. Ban yazarım.

— Pekâlâ, yaz bakalım!

Vanderbild, mukaveleyi dikte etmeğe başladı. Holandalının mağazası, 20.000 gulder mukabilinde Japon'a satılıyordu. Mukavele imza edildikten sonra, sarı adam içini çekerek 20,000 gulderlik bir çek yazdı ve rakibine verdi. Minjer, veda etmek maksadiyle elini tekrar uzatınca, Şiko bir kaç adım geriledi.

Vanderbild, yaptığından memnun, sokağa çıktı. Mağazasının önünden geçerken, başını kaldırıp bakmadı bile.. Sarı adamın cüzzamdan korkması, bütün işlerini yoluna koymasına yardım etmişti.

Dükkânında bulunan malların çoğu satılmıştı. Geri kalanların kıymeti gayet az olduğu halde, Japondan 20,000 gulder almış bulunuyordu. Bu, öyle bir alışveriştı ki, Minjer Vanderbild bile hayret içinde idi.

BAYTEKİN

12.

DALE, DOKTOR VE HEMŞİRELERLE BERABER ÇALIŞARAK YERSİZ YURTSUZ KALMIŞ OLAN HALKA YARDIM ETMEKTEDİR.

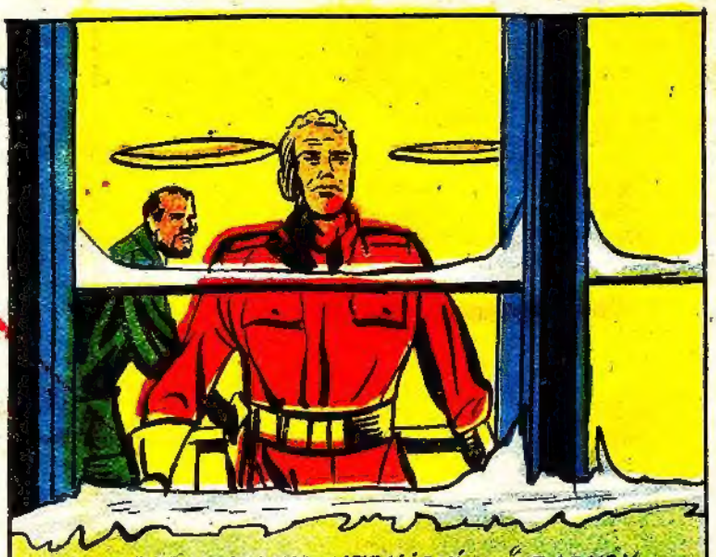

BAYTEKİN KARARINI VERMİŞTİ. — "ZARKOV" DEDİ. MAALESEF SENİN SÖZÜNÜ TUTMAYACAĞIM. ARTİKOYU BOMBALAMAĞA KARAR VERDİM. DERHAL GÖNÜLLÜ TOPLAMALI. MANGO HALKINI DAHA FAZLA SIKINTIYA SOKMAMALI.

ZARKOV İSE FİKRİNDE İSRAR EDİYORDU. — FAKAT BAYTEKİN BU YAPTIĞIN DELİLİKTİR. ROKETLERİNİZ GÖRÜNÜR GÖRÜNMEZ FRAZİL ŞUALARI İLE SİZİ DÜŞÜRÜRLER.

BAYTEKİN GEREKEN EMİRLERİ VERİYORDU. — YÜZBAŞI, ARTİKOYA GİTMEK ÜZERE GÖNÜLLÜ TOPLA! BÜTÜN HER ŞEY HAZIR OLSUN. SAAT 24 DE HAREKET EDECEĞİZ.

DALE DE GÖNÜLLÜ OLARAK GELMEK İSTİYORDU. FAKAT BAYTEKİN İSE BUNU KABUL ETMİYORDU.
— HAYIR, DALE. BU İŞ ÇOK TEHLİKELİDİR. SENİ DE ÖLÜME ATAMAM!

DALE, ZARKOVDAN RİCA EDİP BAYTEKİNİ KANDIRMASINI İSTER. FAKAT O DA BUNU KABUL ETMEYİNCE
— PEKALÂ! DER ÇEKİLİR.

SAAT 24. BAYTEKİN, İŞARET KULESİNDEN AYRILMA EMRİNİ ALARAK ROKETİYLE HAVALANIR.

FİLO, BERBAT BİR KAR FIRTINASI İÇİNDE KENDİSİNİ TAKİP EDER. BAYTEKİN:
— BUZU ÇÖZEN TERTİBATIMIZI İYİ GÖZDEN GEÇİRİN DİYE EMREDER. SAĞ KALMAMIZ BUNA BAĞLI.

DEVAM EDECEK.